

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΠΑΓΑΝΙΣΤΗΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΑΓΑΝΙΣΤΗΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ

Μπέρναρντ Κόρνγουελ

Έτος 910. Έχουν περάσει δέκα χρόνια ειρήνης ανάμεσα στους Σάξονες και τους Δανούς, και ο Ούτρεντ διψάει για πόλεμο. Βρίσκεται όμως αποδιωγμένος από τους χριστιανούς Σάξονες, αφού σκότωσε έναν ηγούμενο, και με καμένο το αρχοντικό του. Απελπισμένος, μην έχοντας πού να πάει και με μια χούφτα δικούς του πολεμιστές, θα επιχειρήσει μια απεγνωσμένη και εντέλει αποτυχημένη προσπάθεια να καταλάβει το Μπέμπαρμπενγκ, το απόρθητο οχυρό, που δικαιοδικά του ανήκει. Οι Δανοί όμως έχουν αρχίσει να εξυφαίνουν ένα σχέδιο για να καταλάβουν τη Δυτική Σαξονία. Ξεγελούν τον Έθελρεντ, διοικητή της Μερκίας, και τον παροτρύνουν να επιτεθεί την Ανατολική Αγγλία, έχοντας έντεχνα διαδώσει τον μύθο που θέλει βασιλιά της Αγγλίας αυτόν που θα κατορθώσει να συγκεντρώσει τα οστά του αγίου Όσβαλντ. Οι Δανοί, με αρχηγούς τον Κνουτ και τον Σίγκουρντ, παλιούς γνώριμους του Ούτρεντ, θα λεηλατούν ανενόχλητοι τη Μερκία, με επόμενο στόχο το Ουέσεξ, μέχρι ο τελευταίος να καταλάβει το σχέδιό τους και να τους εμποδίσει. Με ευφυή τεχνάσματα, ο Ούτρεντ παρασέρνει τον τεράστιο στρατό των Δανών στο πεδίο της μάχης που έχει επιλέξει αυτός, και ετοιμάζεται να πεθάνει εκεί αφού ο δικός του στρατός δεν αριθμεί πάνω από διακόσιους πενήντα άντρες απέναντι στους τέσσερις χιλιάδες των Δανών. Το μόνο που ελπίζει είναι να φτάσει εγκαίρως ο στρατός του Έντουαρντ.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE PAGAN LORD

Από τις Εκδόσεις Harper, Λονδίνο 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο παγανιστής άρχοντας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Ανδρεάδης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Bernard Cornwell, 2013

© Γενεαλογικού δέντρου: Colin Hall, 2013

© Χάρτη: John Gilkes, 2013

© Εικόνων εξωφύλλου: [www.shutterstock.com/Dudarev Mikhail/](http://www.shutterstock.com/DudarevMikhail/)

Danny Smythe/aquariagirl1970/Igor Zh.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2015

ISBN 978-618-01-0995-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΠΑΓΑΝΙΣΤΗΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

Για τον Τομ και την Ντέινα
*Go raibh mile maith agat**

* Ιρλανδική ευχή, σημαίνει *Χίλια καλά να σας τύχουν.* (Σ.τ.Μ.)

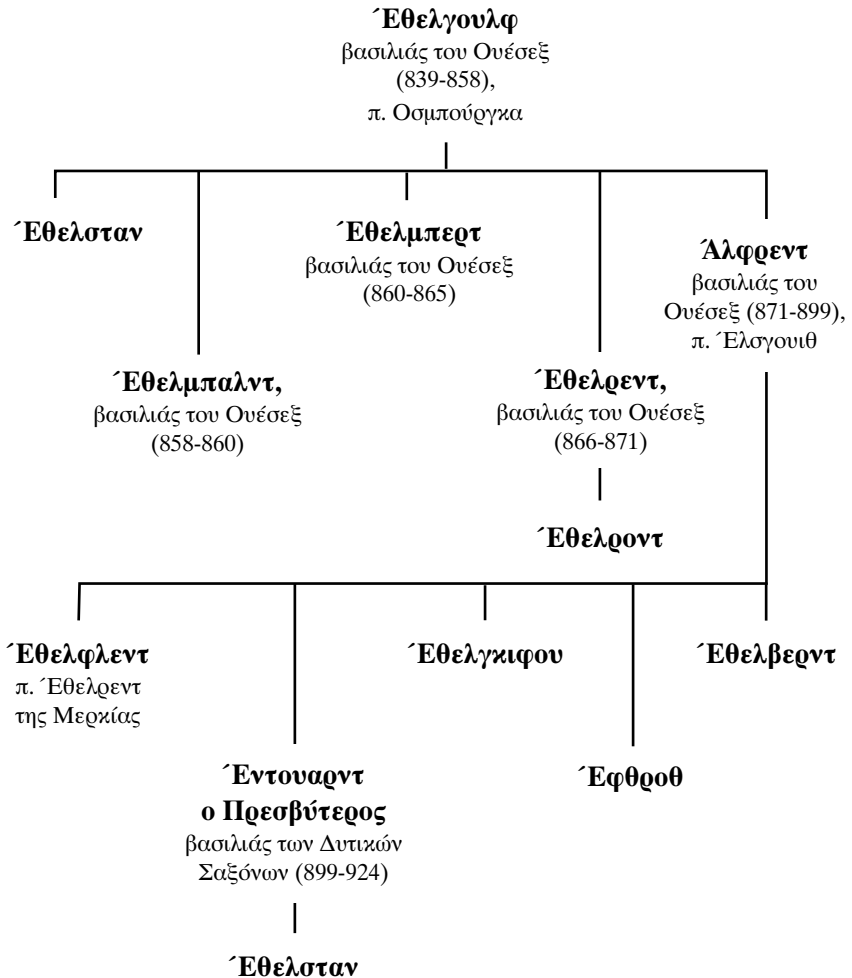
ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ

Η γραφή των τοπωνυμίων στην Αγγλία της αγγλοσαξονικής περιόδου ήταν δύσκολη υπόθεση, καθώς δεν υπήρχε συνεπής τρόπος γραφής, ούτε καν συμφωνία σχετικά με αυτό καθαυτό το όνομα. Επομένως, το Λονδίνο αποδιδόταν ανά περίπτωση ως Λουντόνια, Λούντενμπεργκ, Λουντέν, Λούντενβικ, Λούντενκεστερ και Λουντρ. Οποσδήποτε κάποιοι αναγνώστες θα προτιμούσαν άλλες εκδοχές των τοπωνυμίων από αυτές που παρατίθενται στη συνέχεια, όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις, επέλεξα τη γραφή που παρατίθεται είτε στο *Oxford* είτε στο *Cambridge Dictionary of English Place-Names* για τις περιόδους εκείνες που προσεγγίζουν περισσότερο το έτος 900 μ.Χ., όμως ακόμη και αυτή η λύση δεν είναι απόλυτη. Η Νήσος Χέιλινγκ, λ.χ., το 956 μ.Χ., αποδιδόταν είτε ως Χέιλινσινγκερ, είτε ως Χέγκλινγκκείγκε. Άλλωστε, ούτε οι δικές μου αποφάσεις ήταν απόλυτα προσανατολισμένες σε μία κατεύθυνση· κανονικά την Αγγλία θα έπρεπε να τη γράφω Ένγκαλαντ και προτίμησα τη χρήση της σύγχρονης απόδοσης για το όνομα της περιοχής της Νορθουμβρίας, αντί του Νορ Χίμπραλοντ, προκειμένου να αποφευχθεί η εντύπωση ότι τα σύνορα του αρχαίου βασιλείου συμπίπτουν με αυτά της σύγχρονης κομητείας. Επομένως, η λίστα αυτή, όπως και οι γραφές των τοπωνυμίων, διατηρεί κάποιες ιδιορρυθμίες.

Aesc's Hill	Λόφος του Εσκ	Ashdown, Berkshire
Afen	Άφεν	Ποταμός Avon, Wiltshire
Beamfleot	Μπίφλεοτ	Benfleet, Essex
Bearddan Igge	Μπέαρνταν Ίγκε	Bardney, Lincolnshire
Bebbanburg	Μπέμπανμπεργκ	Κάστρο Bamburgh, Northumberland
Bedeha	Μπέντεχαλ	Beadnell, Northumberland
Beorgford	Μπέοργκφορντ	Burford, Oxfordshire
Botulfstan	Μπότουλφσταν	Boston, Lincolnshire
Buchenstanes	Μπούκεστανς	Buxton, Derbyshire
Ceaster	Κέστερ	Chester, Cheshire
Ceodre	Κεόντρε	Cheddar, Somerset
Cesterfelda	Κέστερφελντα	Chesterfield, Derbyshire
Cirrenceastre	Κίρενστερ	Cirencester, Gloucestershire
Coddeswold Hills	Λόφοι του Κόντεσβολντ	The Coswolds, Gloucestershire
Cornwalum	Κορνβάλουμ	Cornwall
Cumbraland	Κάμπραλαντ	Cumbria
Dunholm	Ντάνολμ	Durham, κομητεία Durham
Dyflin	Ντίφλιν	Dublin, Ιρλανδία
Eoferwic	Έοφερουικ	York, Yorkshire
Ethandun	Έθαντουν	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Έγκξανστερ	Exeter, Devon
Fagranforda	Φαγκρανφόρντα	Fairford, Gloucestershire
Farnea Islands	Φάρνεα, Νήσοι	Farne Islands, Northumberland
Flaneburg	Φλάνεμπουργκ	Flamborough, Yorkshire
Foirthe	Φόιρθε	Ποταμός Forth, Σκωτία
The Gewaesc	Το Γκέβεσκ	The Wash
Gleawecestre	Γκλούστερ	Gloucester, Gloucestershire
Grimesbi	Γκρίμπεσμπι	Grimsby, Lincolnshire

Haithabu	Χάιθαμπου	Hedeby, Δανία
Humbre	Χούμπρε	Ποταμός Humber
Liccelfeld	Λίκελφελντ	Lichfield, Staffordshire
Lindcolne	Λίντκολν	Lincoln, Lincolnshire
Lindisfarena	Λιντισφαρένα	Lindisfarne (Αγία Νήσος), Northumberland
Lundene	Λονδίνo	London
Maerse	Μέρσε	Ποταμός Mersey
Pencric	Πένκρικ	Penkridge, Staffordshire
Saefern	Σέφερν	Ποταμός Severn
Sceapig	Σκέαπιγκ	Νήσος Sheppey, Kent
Snotengaham	Σνότενγκαχαμ	Nottingham, Nottinghamshire
Tameworpig	Τάμεβορπιγκ	Tamworth, Staffordshire
Temes	Τάμεσης	Ποταμός Thames
Teotanheale	Τέοτανχέλε	Tettenhall, West Midlands
Tofeceaster	Τόφεστερ	Towcester, Northamptonshire
Uisc	Ουίσκ	Ποταμός Exe
Wiltunscir	Ουίλτονσια	Wiltshire
Wintanceaster	Ουίντανστερ	Winchester, Hampshire
Wodnesfeld	Ουόντνεσφελντ	Wednesbury, West Midlands

Γενεαλογικό δέντρο της βασιλικής οικογένειας του Ουέσεξ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Ο ηγούμενος

1

σκοτεινός ουρανός.

Οι θεοί φτιάχνουν τον ουρανό· αντανακλά τις διαθέσεις τους, και ήταν σκοτεινές εκείνη την ημέρα. Μεσοκαλόκαιρο, και όμως μια τσουχτερή βροχή ερχόταν από τα ανατολικά. Λες και ήταν χειμώνας.

Ήμουν καβάλα στον Κεραυνό, το καλύτερό μου άλογο. Επιβήτορας, μαύρος σαν την άραχλη νύχτα, με μια χειριά γκριζου τριχώματος να απλώνεται στα καπούλια του. Τον είχα ονομάσει έτσι στη μνήμη ενός σπουδαίου κυνηγόσκυλου που είχα θυσιάσει κάποτε στον Θωρ. Φαρμακώθηκα που σκότωσα εκείνο τον σκύλο, όμως οι θεοί είναι σκληροί απέναντί μας· πρώτα απαιτούν θυσίες και ύστερα μας αγνοούν. Ετούτος ο Κεραυνός ήταν ένα πελώριο ζώο, ένα δυνατό και βλοσυρό πολεμικό άλογο, κι εγώ ήμουν περιλάμπρος πολέμαρχος εκείνη τη σκοτεινή ημέρα. Φορούσα πλεχτό μεταλλικό θώρακα και ήμουν καλυμμένος με ασάλι και δέρμα. Η Ανάσα του Δράκου, το καλύτερο από τα σπαθιά μου, κρεμόταν στην αριστερή πλευρά μου, παρ' ότι ο εχθρός που αντιμετώπιζα εκείνη την ημέρα δεν παλευόταν ούτε με σπαθί, ούτε με ασπίδα, ούτε με τσεκούρι. Εγώ, όμως, τη ζώστηκα έτσι κι αλλιώς, γιατί η Ανάσα του Δράκου ήταν η συντροφιστά μου. Την έχω ακόμη μαζί μου. Όταν πεθάνω, και αυτή η μέρα το δίχως άλλο κοντοζυγώνει, κάποιος θα κλείσει

τα δάχτυλά μου γύρω από τα δερμάτινα λουριά της φθαρμένης της λαβής και αυτή θα με οδηγήσει στη Βαλχάλα, στο αρχοντικό όπου οι μεγάλοι θεοί υποδέχονται τους νεκρούς, κι εκεί θα γλεντήσουμε.

Όχι όμως εκείνη την ημέρα.

Εκείνη τη σκοτεινή, καλοκαιρινή μέρα καθόμουν πάνω στη σέλα, καταμεσής ενός λασπερού δρόμου, αντιμέτωπος με τον εχθρό. Τους άκουγα, όμως δεν τους έβλεπα. Ήξεραν ότι ήμουν εκεί.

Ο δρόμος ήταν τόσο φαρδύς ώστε να χωράνε δυο κάρρα να περάσουν αντικριστά. Τα σπίτια ολόγυρα ήταν καμωμένα από λάσπη και κλαδιά, σκεπασμένα με αχυροσκεπές που είχαν μαυρίσει από τη βροχή και είχαν πιάσει παχιά βρύα. Η λάσπη στον δρόμο κατάνιζε τις οπλές των ζώων, σκαμμένη από τις άμαξες, γεμάτη ακαθαρσίες από τα σκυλιά και τα γουρούνια που γυρόφερναν ελεύθερα. Ο άνεμος αντάριαζε τα νερά που είχαν μαζευτεί στα αυλάκια και παράσερνε τον καπνό όπως ξετυλιγόταν από την τρύπα μιας σκεπής, φέρονοντας μαζί του τη μυρωδιά καμένου ξύλου.

Είχα μαζί μου δυο συντρόφους. Από το Λονδίνο είχα ξεκινήσει με είκοσι δύο άντρες, όμως η αποστολή μου σε αυτό το χωριό που έζεχνε σκατίλα και που το έδερνε η βροχή ήταν προσωπική, οπότε είχα αφήσει τους περισσότερους άντρες μου ενάμισι χιλιόμετρο παραπίσω. Πίσω μου, όμως, βρισκόταν ο Όσπερτ, ο μικρότερος γιος μου, καβάλα πάνω σε έναν γκρίζο επιβήτορα. Ήταν δεκαεννέα χρονών, φορούσε μακρύ πλεκτό θώρακα και είχε σπαθί ζωσμένο στο πλευρό του. Ολόκληρος άντρας πια, και ας τον λογάριαζα για παιδί. Τον φόβιζα, ακριβώς όπως φόβιζε εμένα ο δικός μου πατέρας. Κάποιες μανάδες κάνουν τους γιους τους μαλθακούς, όμως ο Όσπερτ ήταν ορφανός από μάνα κι εγώ τον είχα αναθρέψει να γίνει σκληρός, γιατί ένας άντρας πρέπει να είναι σκληρός. Ο κόσμος είναι γεμάτος εχθρούς. Οι χριστιανοί μας λένε να αγαπάμε τους εχθρούς μας και να τους στρέφουμε και το άλλο μάγουλο. Οι χριστιανοί είναι ηλίθιοι.

Δίπλα στον Όσπερτ βρισκόταν ο Έθελσταν, νόθος και πρωτότοκος γιος του βασιλιά Έντουαρντ του Ουέσεξ. Ήταν μόλις οκτώ χρονών, όμως, όπως και ο Όσπερτ, φορούσε πλεκτό θώρακα. Ο

Έθελσαν δε με φοβόταν. Δοκίμαζα να τον φοβίσω, όμως εκείνος με κοίταζε με τα ψυχρά, γαλάζια μάτια του και ύστερα χαμογελούσε πλατιά. Το αγαπούσα εκείνο το αγόρι όσο αγαπούσα και τον Όσπερτ.

Και οι δυο τους ήταν χριστιανοί. Αγωνίζομαι, και ας ξέρω πως η μάχη έχει χαθεί. Σε έναν κόσμο όλο θανατικό, προδοσία και δυστυχία, οι χριστιανοί νικάνε. Οι παλιοί θεοί εξακολούθουν να λατρεύονται, φυσικά, όμως όσο πάει απωθούνται προς τα ψηλά λαγκάδια, σε μέρη απάτητα, στις παγωμένες, βορινές παρυφές του κόσμου, ενώ οι χριστιανοί εξαπλώνονται σαν πανούκλα. Ο καρφωμένος θεός τους είναι δυνατός. Το αναγνωρίζω αυτό. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα πως ο θεός τους έχει μεγάλη δύναμη· δεν καταλαβαίνω γιατί οι δικοί μου θεοί επιτρέπουν στον μπάσταρδο να νικήσει, όμως αυτό συμβαίνει. Κλέβει. Αυτή είναι η μόνη εξήγηση που μπορώ να βρω. Ο καρφωμένος θεός λέει ψέματα και κλέβει, και οι ψεύτες και οι κλέφτες πάντοτε κερδίζουν.

Κάπως έτσι περιμένα στον βρεγμένο δρόμο, ενώ ο Κεραυνός κατέβαζε τη βαριά οπλή του μέσα σε μια λακκούβα με βρομόνερα. Πάνω από τα δέρματα και τα σίδερά μου φορούσα έναν μανδύα καμωμένο από σκούρο μπλε μαλλί, ντυμένο στις άκρες με γούνα ερμίνας. Το σφυρί του Θωρ κρεμόταν από τον λαιμό μου, ενώ πάνω στο κεφάλι μου έστεκε το κράνος μου με το λοφίο σε σχήμα λύκου. Οι προσωπίδες ήταν ανασηκωμένες. Η βροχή έσταζε από το χείλος του κράνους μου. Φορούσα μακριές, δερμάτινες μπότες, στον λαιμό των οποίων είχα παραχώσει πανιά, για να μη στάζουν μέσα νερά. Φορούσα και μεταλλικά γάντια, ενώ ψηλά στα μπράτσα μου είχα περασμένα στεφάνια από χρυσάφι και ασήμι, τα στεφάνια που κέρδιζε ένας πολέμαρχος σκοτώνοντας τους εχθρούς του. Ήμουν περιλαμπρα στολισμένος, παρ' ότι ο εχθρός που αντιμετώπιζα δεν άξιζε εκείνο τον σεβασμό.

«Πατέρα», έκανε να πει ο Όσπερτ, «έτσι και...»

«Σου μίλησα;»

«Όχι».

«Σώπαινε τότε», είπα αγριεμένα.

Δεν είχα σκοπό να ακουστώ τόσο θυμωμένος, όμως ήμουν θυμωμένος. Ήταν ένας θυμός που δεν είχε μέρος να πάει, ένας θυμός με τον κόσμο, γενικά, εκείνο τον άθλιο, μουντό, γκριζό κόσμο, ένας θυμός ανήμπορος. Ο εχθρός βρισκόταν πίσω από κλειστές πόρτες, τραγουδούσε. Άκουγα τις φωνές τους, και ας μην καταλάβαινα τα λόγια τους. Με είχαν δει, ήμουν βέβαιος, και είχαν δει επίσης πως ο δρόμος κατά τ' άλλα ήταν άδειος. Οι άνθρωποι που ζούσαν σε αυτή την πολίχνη δεν ήθελαν να μπλεχτούν στα όσα επρόκειτο να συμβούν.

Το τι επρόκειτο να συμβεί ούτε κι εγώ το ήξερα, παρ' ότι ήμουν βέβαιος πως εγώ θα το προκαλούσα. Ίσως πάλι οι πόρτες να παρμέναν κλειστές, και ο εχθρός να λούφαζε στο στιβαρό, ξύλινο καβούκι του. Το δίχως άλλο αυτή ήταν η ερώτηση που προσπάθησε να κάνει ο Όσπερτ. Τι θα γινόταν έτσι και ο εχθρός έμενε κλεισμένος πίσω από τις πόρτες; Βέβαια, εκείνος πιθανότατα δε θα χρησιμοποιούσε τη λέξη εχθρός. Θα ρωτούσε τι θα κάναμε έτσι κι «αυτοί» έμεναν κλεισμένοι εκεί μέσα.

«Έτσι και μέινουν κλεισμένοι εκεί πέρα», είπα, «θα γκρεμίσω τη ρημάδα την πόρτα τους και θα βγάλω συρτό τον μούλο έξω. Και αν χρειαστεί να το κάνω αυτό, εσείς οι δύο θα μέινετε εδώ πέρα να φυλάτε τον Κεραυνό».

«Μάλιστα, πατέρα».

«Εγώ θα έρθω μαζί σου», είπε ο Έθελσταν.

«Θα κάνεις αυτό που σου λένε, τελείωσε».

«Μάλιστα, άρχοντα Ούτρεντ», είπε με σεβασμό το αγόρι, όμως ήξερα πως χαμογελούσε πονηρά. Δεν είχα ανάγκη να στρίψω για να αντικρίσω εκείνο το αυθάδικο μειδίαμα, όμως, και να μπορούσα, δε θα το έκανα, γιατί εκείνη τη στιγμή τα τραγούδια σταμάτησαν. Περίμενα. Πέρασαν μερικές στιγμές και ύστερα οι πόρτες άνοιξαν.

Και από μέσα ξεπρόβαλε ο εχθρός. Μισή ντουζίνα άντρες πρώτα, οι πιο ηλικιωμένοι, και ύστερα οι νέοι, και είδα εκείνους τους νεότερους να με κοιτάζουν, όμως ακόμη και το θέαμα του Ούτρεντ, ονομαστού πολέμαρχου, οργισμένου κι ένδοξου, δεν ήταν ικανό να πνίξει τη χαρά τους. Έμοιαζαν τόσο ευτυχισμένοι. Χαμογελούσαν, χτυπούσαν ο ένας την πλάτη του άλλου, αγκαλιάζονταν και γελούσαν.

Οι έξι ηλικιωμένοι άντρες δε γελούσαν. Προχώρησαν προς το μέρος μου, κι εγώ δεν κινήθηκα. «Με ενημέρωσαν ότι είστε ο άρχοντας Ούτρεντ», είπε ένας από αυτούς. Φορούσε ένα λερό, άσπρο ράσο, πιασμένο με ένα σχοινί για ζωνάρι· είχε άσπρα μαλλιά και γκριζα γενειάδα, κι ένα στενό πρόσωπο, μαυρισμένο από τον ήλιο, με βαθιές ρυτίδες σκαμμένες γύρω από το στόμα και τα μάτια του. Τα μαλλιά του έπεφταν κάτω από τους ώμους του, ενώ η γενειάδα έφτανε ως τη μέση του. Είχε πονηρό μούτρο, σκέφτηκα, αλλά και ύφος που φανέρωνε κάποια εξουσία, το δίχως άλλο ήταν κληρικός σημαντικός, γιατί κρατούσε μια βαριά ράβδο, στην κορυφή της οποίας έστεκε ένας περίτεχνος, ασημένιος σταυρός.

Δεν του απάντησα. Παρατηρούσα τους νεότερους άντρες. Αγόρια οι περισσότεροι ή, έστω, αγόρια που είχαν μόλις γίνει άντρες. Τα κρανία τους, εκεί όπου τα μαλλιά είχαν ξυριστεί, ξεχώριζαν ωχρά στο γκριζο φως της ημέρας. Εν τω μεταξύ, πίσω από τις πόρτες ξεπρόβαλαν κάποιοι ηλικιωμένοι άνθρωποι. Υπέθεσα πως ήταν οι γονείς εκείνων των άγουρων αντρών.

«Άρχοντα Ούτρεντ». Ο κληρικός μίλησε ξανά.

«Θα σου μιλήσω όταν είμαι έτοιμος να μιλήσω», γρύλισα.

«Δεν είναι πρέπουσα συμπεριφορά αυτή», απάντησε εκείνος, στρέφοντας τον σταυρό προς το μέρος μου, λες και αυτό θα με φόβιζε.

«Τράβα να ξεπλύνεις το βρομερό σου στόμα με κάτουρο κατσίκας», είπα. Είχα εντοπίσει τον νεαρό άντρα που είχα έρθει να βρω, και σπιρουνίσα τον Κεραυνό για να προχωρήσει. Δύο από τους μεγαλύτερους άντρες δοκίμασαν να με εμποδίσουν, ο Κεραυνός όμως πλατάγισε τα μεγάλα του δόντια και οι άντρες παραπάτησαν στη βιάση τους να γλιτώσουν. Εδώ πολεμιστές Δανοί είχαν τραπεί σε φυγή μπροστά στον Κεραυνό, επόμενο ήταν οι έξι ηλικιωμένοι άντρες να σκορπίσουν σαν άχυρα.

Οδήγησα τον επιβήτορα ανάμεσα στους νεότερους άντρες, έγειρα στο πλάι και βούτηξα το μαύρο ράσο του άγουρου άντρα. Τον τράβηξα πάνω, τον πέταξα μπρούμυτα πάνω στη λαβή της σέλας και έστριψα τον Κεραυνό με τα γόνατά μου.

Και τότε ήταν που άρχισαν οι φασαρίες.

Δύο-τρεις από τους νεότερους άντρες δοκίμασαν να με εμποδίσουν. Ο ένας έκανε να πιάσει τα χαλινάρια του Κεραυνού, και αυτό ήταν λάθος, μεγάλο λάθος. Τα δόντια έτριξαν, ο άγουρος άντρας ούρλιαξε, κι εγώ άφησα τον Κεραυνό να σηκωθεί στα πίσω του πόδια και να τινάξει τις μπροστινές οπλές του. Άκουσα τη βαριά οπλή να σκάει με δύναμη πάνω σε κόκαλο, έξαφνα αίματα πετάχτηκαν μπροστά μου. Ο Κεραυνός, εκπαιδευμένος να προχωρά εκτός κι αν δοκίμαζε κάποιος εχθρός να του θερίσει ένα από τα πίσω πόδια, τινάχτηκε μπροστά. Τον σπιρουνίσα, ξεκλέβοντας μια ματιά προς τον σωριασμένο άντρα με το ματωμένο κρανίο. Ένας δεύτερος βλάκας έκανε να αρπάξει τη δεξιά μου μπότα, θέλοντας να με γκρεμίσει από τη σέλα, οπότε κατέβασα με δύναμη το χέρι μου κι ένιωσα τη λαβή του να χάνεται. Τότε, ο άντρας με τα μακριά άσπρα μαλλιά μπήκε στη μέση. Με είχε ακολουθήσει μέσα στο πλήθος, φωνάζοντάς μου να αφήσω ελεύθερο τον αιχμάλωτό μου, και τότε, λες και δεν είχε δράμι μυαλό, πήγε να κατεβάσει τον βαρύ ασημένιο σταυρό που έστεκε στην άκρη της ράβδου του πάνω στο κεφάλι του Κεραυνού. Ο Κεραυνός όμως ήταν εκπαιδευμένος να πολεμά και απέφυγε σβέλτα το χτύπημα, εγώ έγειρα στο πλάι, βούτηξα τη ράβδο και με μια απότομη κίνηση την άρπαξα από τα χέρια του άντρα. Εκείνος, όμως, και πάλι επέμεινε. Με αναθεμάτιζε, ενώ προσπαθούσε να αρπάξει τα χαλινάρια του Κεραυνού και να σύρει το άλογο πίσω στο πλήθος των νεαρών, μάλλον γιατί ήλπιζε πως εκεί η αριθμητική τους υπεροχή θα μετρούσε.

Σήκωσα τη ράβδο και την κατέβασα με δύναμη. Χρησιμοποίησα την κάτω πλευρά της, σαν να ήταν λόγχη, όμως δεν είχα προσέξει πως στην άκρη της είχε ένα μεταλλικό καρφί, μάλλον για να μπήγεται ο σταυρός όρθιος στο χώμα. Εγώ σκοπό είχα να ζαλίσω τον γερο-βλάκα, όμως η ράβδος καρφώθηκε στο κεφάλι του. Τρύπησε το κρανίο του. Το αίμα χρωμάτιζε εκείνη τη μουντή, γκριζα μέρα. Τα ουρλιαχτά πρέπει να ακούστηκαν μέχρι τον παράδεισο των χριστιανών. Άφησα τη ράβδο και ο λευκοντυμένος άντρας, που το ράσο του τώρα ήταν λεκιασμένο με αίματα, στάθηκε εκεί, με το

στόμα να ανοιγοκλείνει, τα μάτια να θολώνουν κι έναν χριστιανικό σταυρό να υψώνεται προς τον ουρανό μέσα από το κεφάλι του. Τα μακριά, άσπρα μαλλιά του κοκκίνισαν και ύστερα σωριάστηκε. Έπεσε ξερός, νεκρός. «Ο ηγούμενος!» φώναξε κάποιος, κι εγώ σπιρουνίσια τον Κεραυνό, ο άντρας ήταν έτοιμος να πέσει πάνω μου, σκορπίζοντας τα τελευταία άγουρα αντράκια, που οι μανάδες τους ούρλιαζαν. Ο άντρας που είχα φορτώσει πάνω στη σέλα μου προσπαθούσε να ξεφύγει, οπότε του έριξα μια δυνατή στην πίσω πλευρά του κεφαλιού του καθώς ξεχνόμασταν μέσα από το πλήθος και φτάναμε στον ελεύθερο δρόμο.

Ο άντρας που είχα τσουβαλιάσει πάνω στη σέλα ήταν ο γιος μου. Ο πρωτότοκος γιος μου. Ήταν ο Ούτρεντ, γιος του Ούτρεντ, κι εγώ δεν είχα προλάβει να φτάσω έγκαιρα από το Λονδίνο για να τον εμποδίσω να γίνει ιερέας. Ένας περιπλανώμενος ιερέας, από δαίτους με τα μακριά μαλλιά, τις αχτένιστες γενειάδες και τα παλαβά βλέμματα, που ξεγέλανε τους αφελείς και τους αποσπούν ασήμι σε αντάλλαγμα για μια ευλογία, μου είχε φανερώσει την απόφαση του γιου μου. «Ολόκληρη η χριστιανοσύνη αγαλλιάζει», είχε πει, λοξοκοιτάζοντάς με πονηρά.

«Αγαλλιάζει, γιατί;» τον είχα ρωτήσει.

«Μα, επειδή ο γιος σας θα γίνει ιερέας! Σε δυο μέρες από σήμερα, όπως μαθαίνω, στο Τόφεστερ».

Αυτό έκαναν οι χριστιανοί μέσα στην εκκλησία τους, έχριζαν τους μάγους τους, μετατρέποντας τα αγόρια σε μαυροντυμένους ιερείς οι οποίοι θα εξάπλωναν ακόμη περισσότερο το φαρμάκι τους, και ο γιος μου, ο πρωτότοκος γιος μου, ήταν πλέον ένας αναθεματισμένος χριστιανός ιερέας. Τον χτύπησα ξανά. «Μούλε», μούγκρισα, «δειλέ μπάσταρδε. Άτιμε κρετίνε».

«Πατέρα...» ψέλλισε εκείνος.

«Δεν είμαι πατέρας σου», γρύλισα. Είχα οδηγήσει τον Ούτρεντ παρακάτω στον δρόμο, στο σημείο όπου ένας ιδιαίτερα δύσσομος σωρός από κοπριά έστεκε μουσκεμένος δίπλα στον τοίχο μιας καλύβας. Τον πέταξα εκεί μέσα. «Δεν είσαι γιος μου», είπα, «και το όνομά σου δεν είναι Ούτρεντ».

την αυγή του δέκατου αιώνα, η Αγγλία βρίσκεται σε αναταραχή. Ο Άλφρεντ ο Μέγας είναι νεκρός και βασιλιάς είναι πλέον ο γιος του. Το Ουέσεξ συνεχίζει να υφίσταται, αλλά η ειρήνη είναι επισφαλής. Οι Δανοί στον Βορρά, με αρχηγό τον Κνουτ τον Μακρυσπάθη, είναι έτοιμοι να επιτεθούν και δε θα υποχωρήσουν έως ότου το σμαραγδένιο στέμμα γίνει δικό τους.

Ο Ούτρεντ, ο κάποτε κραταιός πολεμιστής του Άλφρεντ, έχει χάσει πλέον την εύνοια του βασιλιά και πρέπει να ηγηθεί μιας ομάδας απόκληρων στον Βορρά ώστε να ανακτήσει τον οίκο της οικογένειάς του, το απόρθητο οχυρό της Νορθουμβρίας, το Μπέμπανμπεργκ.

Η σύρραξη είναι προ των πυλών. Τα σαξονικά βασίλεια θα βυθιστούν στη δίνη της αιματηρότερης μάχης με τους Δανούς, μιας μάχης που θα δει συμμαχίες να αλλάζουν και θα καθορίσει τη μοίρα κάθε βασιλιά αλλά και ολόκληρου του αγγλικού έθνους.

**Το έβδομο μέρος της σειράς
«Σαξονικά Χρονικά».**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣ: 15177

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η